

«ΦΡΙΞΟΣ»: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΧΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ.

Συνιστάται επαγρύπνηση από τους γονείς με παιδιά στο νηπιαγωγείο.

Μεγάλη δημοσιότητα δόθηκε τελευταία στο ελληνικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα: «Παίζω με τον Φρίξο και μαθαίνω για το σώμα μου και τις ανθρώπινες σχέσεις» .

Ο σκοπός του προγράμματος είναι να πληροφορήσει τα παιδιά του νηπιαγωγείου για θέματα ανθρώπινης σεξουαλικότητας **κάνοντας αναφορές στο σώμα, το βιολογικό και κοινωνικό φύλο, την αναπαραγωγή, τις διαπροσωπικές σχέσεις.** Η παρουσίαση, κατά τις συγγραφείς, θα γίνει με υπεύθυνο τρόπο, όχι όπως προβάλλεται από τα μέσα ενημέρωσης, **αλλά και παρακάμπτοντας κάποιους γονείς...**

Όπως οι ίδιες οι συγγραφείς αναφέρουν: «... κάποιοι γονείς, που είναι οι κυρίως υπεύθυνοι για την καθοδήγηση των παιδιών τους και σε θέματα σεξουαλικότητας και σεξουαλικής υγείας, **δεν μπορούν να ανταποκριθούν με τον καλύτερο τρόπο σε αυτά τα καθήκοντα....**

Καλούμε, τους γονείς, τους Συλλόγους Γονέων και τους Εκπαιδευτικούς, να μην αποδεχθούν αυτό το πρόγραμμα και να αντιδράσουν, είτε ατομικά είτε συλλογικά, με οποιονδήποτε νόμιμο τρόπο,

προκειμένου να περιφρουρήσουν την ψυχική και πνευματική υγεία των αθώων παιδιών τους.

Επιπλέον γνωρίζουμε ότι στο στενό οικογενειακό και φιλικό περίγυρο ενός παιδιού βρίσκονται συνήθως οι υπεύθυνοι για την κακοποίησή του. Είναι λοιπόν στο ρόλο του σχολείου και των εκπαιδευτικών να αναλάβουν, σε συνεργασία πάντα με την οικογένεια, να παρουσιάσουν και συζητήσουν μεθοδικά και επιστημονικά το ζήτημα αυτό».

Για το θέμα αυτό υπήρξαν αντιδράσεις εκ μέρους πολλών γονέων. Αυτές αφορούσαν τις οικογένειες «ουράνιο τόξο», όπου οι γονείς είναι του ιδίου φύλου. Η απάντηση της υπευθύνου του προγράμματος ήταν ξεκάθαρη, σχετικά με τις προθέσεις τους: «Δουλειά δική μας δεν είναι να κρίνουμε αλλά να παρέχουμε γνώση στα παιδιά. Υπάρχει νόμος πλέον στη χώρα μας για το σύμφωνο συμβίωσης, υπάρχουν παιδιά στα σχολεία μας με γονείς του ιδίου φύλου. Εμείς μαθαίνουμε στα παιδιά ότι οικογένεια δεν είναι μόνο το δίπολο μαμά-μπαμπάς, αλλά το περιβάλλον που προσφέρει ασφάλεια και αγάπη...»! Και συνεχίζουν, σε συνέντευξή τους: «Η σεξουαλικότητα είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ανθρώπινης φύσης. Αφορά το σώμα, το βιολογικό και κοινωνικό φύλο, την αναπαραγωγή, τις διαπροσωπικές σχέσεις».

Άρα, αυτά θα διδάσκονται τα 5χρονα νήπια; Ότι με άλλο φύλο γεννήθηκαν (βιολογικό) και, ίσως, να έχουν άλλο φύλο («κοινωνικό»); Όλοι εμείς είμαστε εξαιρετικά προβληματισμένοι.

Εν κατακλείδι πρόκειται για ένα πρόγραμμα σεξουαλικής εκπαίδευσης, το οποίο αφορά παιδιά Νηπιαγωγείου, έρχεται να καλύψει (!) την δεδομένη (κατά τις συγγραφείς) ανεπάρκεια των γονέων και έχει τα παρακάτω χαρακτηριστικά:

1. Προωθήθηκε στα παιδιά χωρίς να ερωτηθούν οι γονείς, παρά το ότι αναγνωρίζεται από τις νηπιαγωγούς, αλλά και από το νόμο, ότι οι γονείς είναι υπεύθυνοι για την αγωγή των παιδιών.

2. Ο τρόπος διαπαιδαγώγησης των γονέων θεωρήθηκε ανεπαρκής εκ των προτέρων και το πρόγραμμα ήλθε να καλύψει το «κενό» με τρόπο προαποφασισμένο και αδιαπραγμάτευτο.

3. Η προσέγγιση γίνεται με ομοιόμορφο τρόπο από μη ειδικούς, ενώ πρόκειται για εξαιρετικά ευαίσθητο θέμα. Η αντιμετώπιση οφείλει να είναι εξατομικευμένη και πάντα με σεβασμό και συμμόρφωση προς τις αρχές της οικογένειας. Το κακοποιημένο παιδί, το

παιδί που έχει ήδη ερεθίσματα χρήζουν ιδιαίτερου χειρισμού και όχι μαζικής προσέγγισης.

Παράλληλα, τέτοιου τύπου εκπαιδευτικά προγράμματα, **μπορεί να ενθαρρύνουν πρώιμα την περιέργεια των μικρών παιδιών και να τα οδηγήσουν σε «πειραματισμούς», γεγονός που θα οδηγήσει σε αντίθετα, από τα προβλεπόμενα, αποτελέσματα**

4. Προβάλλει θέματα διαφυλικότητας, διαφορετικότητας, διαπροσωπικών και οικογενειακών σχέσεων στα νήπια, που ακόμη δεν έχουν εμπειρία των θεμάτων, ούτε έχουν ώριμη σκέψη ώστε να μπορούν να τα χειρισθούν ανεξάρτητα. Πολύ περισσότερο πολλά παιδιά αγνοούν το ίδιο το αντικείμενο των σεξουαλικών σχέσεων, ώστε οι σχετικές αναφορές δημιουργούν μπέρδεμα ή και άκαιρη ενασχόληση.

Είναι απαράδεκτη κίνηση αυτές οι πρωτοβουλίες, που ανήκουν στην οικογένεια, να παραχωρηθούν στη νηπιαγωγό ή στο δάσκαλο.

5. Το «παιδικό» λεξιλόγιο ανατομικών όρων, που χρησιμοποιούν οι γονείς, θεωρείται ξεπερασμένο. Πρέπει να λέγονται τα σεξουαλικά όργανα με το όνομά τους για να τα κατανοούν τα παιδιά. Ποιός το αποφασίζει αυτό; Δηλαδή, αν πάθει ο ασθενής Εγκεφαλικό Επεισόδιο πρέπει να του πει ο γιατρός πως «υπάρχει αθηρωματικό έμβολο στη μέση εγκεφαλική αρτηρία και υφίσταται πυραμιδική συνδρομή δεξιά, για να του δώσει να καταλάβει;». Και εν πάσει περιπτώσει, αν όλα πρέπει να λέγονται όπως είναι, γιατί μπήκε ο σκαντζόχοιρος ως όχημα της γνώσης και μάλιστα με το να του προσδίδουν ανθρώπινα χαρακτηριστικά; Σε αυτήν την ηλικία η εκμάθηση μέσω της μυθοπλασίας και όχι μέσω της στεγνής πραγματικότητας είναι πολύ βασική. **Η αλήθεια λέγεται πάντα με τον κατάλληλο τρόπο και ανάλογα με το επίπεδο ωριμότητας του ακροατή.**

Το πρόγραμμα «Φρίξος», παρά το ότι επαγγέλλεται την ενημέρωση και την προφύλαξη των παιδιών μας του νηπιαγωγείου από την κακοποίηση, στην πραγματικότητα, είναι μια παγίδα για τη σεξουαλική τους υγεία και τη μελλοντική οικογενειακή τους ευημερία.

Σας παραθέτουμε παρακάτω, πιο αναλυτικά, την άποψή μας:

Η σεξουαλική διαπαιδαγώγηση δεν είναι ποτέ μιά απλή παροχή γνώσεων, ανατομίας, φυσιολογίας, πληροφοριών και δεξιοτήτων. Δεν είναι μόνο πώς δεν θα μολυνθεί κάποιος από τα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα ή πώς δεν θα μείνει έγκυος μια κοπέλα. Δεν είναι το ποιός ελέγχει το σώμα ποιού, και ποιά είναι τα αναπαραγωγικά δικαι-

ώματα και οι ευθύνες. Ούτε το πώς θα λάβει περισσότερη ικανοποίηση, πόσο συχνά και υπό ποιές περιστάσεις.

Ιδιαίτερα, μάλιστα, για τη νηπιακή ηλικία (αλλά και για οποιαδήποτε άλλη), **ουδέποτε ο κύριος στόχος είναι η γνώση, αλλά πάντα η σωστή διαπαιδαγώγηση.**

Είναι βασικό να σημειώσουμε ότι **είναι τουλάχιστον αντιπαιδαγωγικό, η σεξουαλική «αγωγή», όπως αυτή προωθείται, να γίνεται σε αυτές τις τόσο ευαίσθητες ηλικίες οριζόντια και ισοπεδωτικά.** Το κάθε παιδάκι έχει τη δική του ιδιοσυγκρασία, το δικό του χαρακτήρα και το δικό του βαθμό ωριμότητας, αλλά και τα δικά του ενδιαφέροντα. Πώς είναι λοιπόν δυνατόν, να φορτώνουμε τα αθώα παιδάκια με γνώσεις, που σε αυτήν την ηλικία δεν τις χρειάζονται, και να έρχονται ακατάλληλοι άνθρωποι (ούτε καν ειδικοί-παιδοψυχολόγοι) να «απαντούν» σε ερωτήματα που στην πλειοψηφία τους, σε αυτήν την ηλικία, δεν έχουν καν σκεφτεί.

Είναι αλήθεια, ότι συχνά οι γονείς αισθάνονται άβολα να μιλήσουν στα παιδιά τους, δεν ξέρουν πώς να εκφραστούν, άλλοι προχωρούν σε περισσές λεπτομέρειες, ενώ μερικοί εναποθέτουν το θέμα σε τρίτους για να φύγει η ευθύνη από αυτούς.

Πρέπει οι γονείς να κατανοήσουν, πως η σεξουαλική διαπαιδαγώγηση είναι αποκλειστικά δική τους ευθύνη, και μάλιστα κατά κύριο λόγο στη νηπιακή και την παιδική ηλικία, ευθύνη που κατοχυρώνεται και νομικά. Κανένας δεν μπορεί να προσεγγίσει και να κατανοήσει την ψυχή

του παιδιού τους όπως εκείνοι. Με τις όποιες αδυναμίες ή ατέλειες, το παιδί είναι καλύτερο να μάθει από αυτούς.

Η σωστή στιγμή για να αναπτύξουν οι γονείς με τα παιδιά τους μια τέτοια συζήτηση είναι όταν τα παιδιά θέσουν «Ερωτήσεις». Αυτή είναι η άποψη και θέση της πλειοψηφίας των ειδικών. **Θέση που έρχεται σε αντίθεση στην επιχειρούμενη, όπως προαναφέραμε, οριζόντια και ισοπεδωτική προσπάθεια επιβολής της σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης στα νήπια, και μάλιστα από τρίτα άτομα.**

Επομένως, ο γονέας θα μιλήσει στο παιδί του με βάση τα ερωτήματα που το ίδιο το παιδί του θέτει. Οι απαντήσεις θα είναι απλές, κατανοητές χωρίς πολλά επιστημονικά επικαλύμματα. Δεν θα πρέπει να υπάρχει επέκταση σε πράγματα που δεν απασχολούν το παιδί.

Αν όμως το παιδί θέσει θέμα, που ο γονέας θεωρεί «προχωρημένο», είναι υποχρεωμένος να του απαντήσει. Το παιδί από τη στιγμή που το έθεσε σημαίνει ότι το απασχολεί.

Οι απαντήσεις πρέπει να είναι ανάλογες με την ψυχοσύνθεση του παιδιού και την ηλικία του. Το παιδί μπορεί να ρωτήσει όποιον από τους δύο γονείς επιθυμεί και έχει άνεση επικοινωνίας. Ο άλλος γονέας μπορεί να επέμβει με διάκριση, εάν η συζήτηση δεν είναι εμπιστευτική.

Ο γονέας ενδέχεται να έχει αμηχανία ή άγχος για ένα θέμα. Το παιδί αντιλαμβάνεται την δύσκολη θέση του γονιού και μπορεί να μην τον ξαναρωτήσει, για να μην τον φέρει στη θέση αυτή. **Καλό, λοιπόν, είναι ο γονέας να μη δείξει τέτοια στάση.** Δημιουργεί άσχημο προηγούμενο για το μέλλον, ενώ το παιδί είναι πιθανόν να καταφύγει για απάντηση σε ανεύθυνη πηγή.

Η σεξουαλική σχέση του άνδρα με τη γυναίκα είναι το ολοκληρωτικό δόσιμο του ενός στον άλλο. Προϋποθέτει πως υπάρχει καταρχήν σεβασμός, αγάπη και αφοσίωση μεταξύ τους τόσο δυνατή, ώστε ο ένας εμπιστεύεται στον άλλο το σώμα του και αποδέχονται να γίνουν συνδημιουργοί ενός νέου ανθρώπου που θα τους συνδέει για πάντα.

Ακριβώς, λοιπόν, επειδή η σεξουαλική σχέση είναι το επισφράγισμα μιας μοναδικής, ιερής, μόνιμης σχέσης ενός άνδρα και μίας γυναίκας μέσα στο γάμο, για τον λόγο αυτό δεν μπορεί να εμπιστευτεί κάποιος στον τυχαίο εκπαιδευτικό, εθελοντή σύμβουλο κ.ά. αυτό το θέμα για να προωθήσει στο μυαλό του νηπίου γνώμες, θεωρίες και γνώσεις κατά τη δική του (του παρεμβαίνοντος) εκτίμηση, ιδεολογία και κοσμοθεωρία.

Δεν μπορεί ποτέ ο γονέας να είναι σίγουρος, πως η περίφημη διαπαιδαγώγηση του σχολείου, δεν θα εξελιχθεί σε πληροφόρηση για τρόπους και πρακτικές που προσφέρουν σεξουαλική ικανοποίηση, πως δεν θα συνοδεύεται από εποπτικό υλικό που θα δημιουργεί περιέργεια ή πως δεν θα αφορά ενημέρωση για αποκλίσεις της σεξουαλικότητας από την κανονικότητα, που θα μπερδέψει τα παιδιά. Όλα αυτά δεν είναι προϊόν «επιστημονικής φαντασίας», ήδη έχουν παρατηρηθεί σε άλλες «προοδευμένες» Χώρες!

Ενημερώνουμε τους γονείς, ότι και κατά το νόμο είναι οι μοναδικοί υπεύθυνοι για το είδος της διαπαιδαγώγησης του παιδιού τους και βεβαίως και της σεξουαλικής, ιδιαίτερα στην ευαίσθητη νηπιακή και παιδική του ηλικία.

Αυτό ορίζει η νομοθεσία, όπως και η Διεθνής Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού, στην οποία ρητά αναφέρεται: «1. Τα Συμβαλλόμενα Κράτη σέβονται το δικαίωμα του παιδιού για ελευθερία σκέψης, συνείδησης και θρησκείας. 2. Τα Συμβαλλόμενα Κράτη σέβονται το δικαίωμα και το καθήκον των γονέων ή, κατά περίπτωση, των νομίμων εκπροσώπων του παιδιού, να το καθοδηγούν στην άσκηση του παραπάνω δικαιώματος κατά τρόπο που να ανταποκρίνεται στην ανάπτυξη των ικανοτήτων του» (άρθρο 14, παρ. 1, 2). Το αυτό αναφέρει και η «Οικουμενική Διακήρυξη για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα» σχετικά με την επιλογή του είδους της παιδείας που θα επιλέξουν οι γονείς για τα παιδιά τους (πόσο μάλλον για τη σεξουαλική διαπαιδαγώγησή τους): «Οι γονείς έχουν, κατά προτεραιότητα, το δικαίωμα να επιλέγουν το είδος της παιδείας που θα δοθεί στα παιδιά τους» (άρθρο 26, παρ. 3).

Το θέμα είναι πολύ ευαίσθητο και λεπτό, γιατί με την τυχόν συναίνεσή τους οι γονείς σε τέτοιου είδους προγράμματα, **επιτρέπουν ουσιαστικά τη μεταβίβαση του αποκλειστικού αυτού δικαιώματός τους, αλλά και ευθύνης τους στο Κράτος, με όλα τα συνεπακόλουθα...**

Το καλύτερο λοιπόν αλλά και το τυπικά προβλεπόμενο είναι ο γονέας να δώσει στο παιδί του αυτό που εκείνος κρίνει πως του ταιριάζει, πως συμφωνεί με τις δικές του αρχές και είναι κατάλληλο για την ηλικία και τα ενδιαφέροντα του παιδιού.

Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημάνουμε πως τα παιδιά είναι σε θέση να αισθανθούν εάν αυτό που του δίνει ο γονιός είναι απλές γνώσεις και νουθεσίες ή βιώματα αγάπης μέσα από το δικό του γάμο. Συνιστούμε, λοιπόν, στους γονείς, εφόσον αγαπούν τα παιδιά τους και θέλουν να τους προσφέρουν το καλύτερο και **στο θέμα της σεξουαλικής αγωγής, να στηρίξουν καταρχήν το δικό τους γάμο και τη δική τους σχέση αγάπης και κατόπιν να τους δώσουν αυθεντικό βίωμα προσαρμοσμένο στην ηλικία και στα ενδιαφέροντά τους.**

Τα παιδιά, οποιασδήποτε ηλικίας και αν είναι, **δεν έχουν καμιά ανάγκη από προγράμματα σαν τον «Φρίξο»**, τα οποία με τον μανδύα της ενημέρωσης και της προστασίας του παιδιού από την κακοποίηση, προσφέρουν μια πρώιμη και κάποιες φορές παραποιημένη άποψη για τη σεξουαλικότητα και τις ανθρώπινες και οικογενειακές σχέσεις.

Κλείνοντας, καλούμε, πρώτα τους γονείς κι έπειτα τους Συλλόγους Γονέων και τους Εκπαιδευτικούς, εάν κι εφόσον τεθεί στη σχολική μονάδα τους θέμα εφαρμογής αυτού του Προγράμματος σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης των νηπίων ή των παιδιών του δημοτικού, να μην το αποδεχθούν και να αντιδράσουν, είτε ατομικά είτε συλλογικά, με οποιονδήποτε νόμιμο τρόπο, προκειμένου να περιφρουρήσουν την ψυχική και πνευματική υγεία των αθώων παιδιών τους.

Προέλευση : <https://mumdadandkids.gr/>

Πηγή : <https://impantokratoros.gr>